

свою чергу повинне сприяти підвищенню заробітної плати українців та виведення тіньової заробітної плати у правове русло. Однак як свідчить практика підприємці не готові відкрити реальну картину свого бізнесу.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ: ПРОБЛЕМИ І НАСЛІДКИ

Воронкова Т. Є, к.е.н., доцент, професор кафедри бізнес-економіки
Київський національний університет технологій та дизайну

В останнє десятиріччя світовий розвиток проходив під гаслом глобалізації. Економіки світу, встановлюючи все більш тісні взаємозв'язки, сприяли тому, що не тільки економічний і політичний, але й соціально-культурний розвиток в різних країнах світу продемонстрували взаємозалежність.

Слід зазначити, що процес глобалізації породжує контрастні оцінки в розвинутих країнах і країнах, що розвиваються. У перших – він позитивно підтримується в силу безперечного подальшого прогресу економіки, а у інших – викликає побоювання, т.є. в них вбачають серйозну загрозу світовій економічній системі.

Глобалізація сприяє посиленню конкуренції, підвищенню продуктивності праці, стимулює розвиток нових інноваційних технологій і розповсюдження їх серед країн світу і це є її великою перевагою.

Основні ризики глобалізації для національних економік різних країн і України, у тому числі, проявляються у переважанні розвитку передових країн світу; утисненні розвитку окремих галузей національних економік, продукція яких заміщується імпортними поставками; посиленні трудової міграції і в кінцевому рахунку – втраті конкурентних позицій на світовому ринку.

Взаємозалежність національних економік крім позитивних наслідків має і значні ризики, адже економічна нестійкість, кризові явища в одних країнах світу, можуть мати негативні глобальні впливи і збільшувати рівень нестабільності багатьох національних економік.

Неоднозначні підходи до процесів глобалізації пов'язані з тим, що переваги глобалізації різним чином поділяються між державами, а швидкість процесу глобалізації проходить значно швидше у промислово розвинутих країнах. Суттєві відмінності у коштах підтверджуються даними про те, що 358 самим багатим людям світу належить капітал, який дорівнює капіталу 2,5 мільярдів пересічних людей планети, що становить майже 50 процентів населення.

У теперішній час серед науковців існують два погляди на перспективи міжнародної економіки. Перший із них стосується поглиблення глобалізації. Інший - пов'язується із поділенням економічної системи на жорстко об'єднані блоки і регіональні утворення.

На думку директора економічних програм Центру ім. А.Разумкова В.

Юрчишина обидва ці тренди економічних відносин будуть розвиватися і взаємодоповнюватися. В той же час ним зазначено, що починають розвиватися процеси, які не можна віднести ні до глобалізації, ні до формування регіональних союзів. Мова йде про формування зони вільної торгівлі між ЄС та Америкою. Науковець цілком справедливо зазначає, що тенденцію щодо організації такої зони вільної торгівлі не можна в повній мірі віднести до розряду регіоналізації.

Адже в разі успішної реалізації такої ідеї буде сформована якщо і не найкрупніша за чисельністю населення, натомість превалююча за обсягами економіки і впливу на світові процеси зона вільної торгівлі. Це підтверджується даними про те, що зараз сукупний ВВП США і ЄС разом становить 33 трлн долл США або 46% від світового обсягу економіки. Це тільки підтверджує тенденцію до поглиблення глобалізації світового співтовариства.

На думку В. Юрчишина мейнстрим (англ. mainstream — основна течія, тобто переважаючий напрям в будь-якій галузі (науковій, культурній і ін.) цього сторіччя — це саме глобальне розширення і взаємопроникнення економік, навіть не дивлячись на посилення супротивників глобалізації і розповсюдження протекціонізму на рівні країн і блоків. Поділяємо його думку про те, що економічна регіоналізація не оказує вирішального впливу на міжнародну економіку і не може прийти на зміну глобалізації [1].

Багато дослідників сходяться на тому, що зародження глобальних проблем припадає на середину 20-го сторіччя. Саме в цей час прослідковується два процеси, з якими пов'язуються причини теперішніх глобальних проблем. Перший процес характеризується глобалізацією соціально-економічного і політичного життя в межах єдиного світового господарства. Другий процес ґрунтується на поширенні науково-технічної революції (НТР), яка, з одного боку, збільшує можливості людини, а з іншого — породжує багато проблем. Саме при інтеграції цих процесів локальні проблеми перетворюються у глобальні. Це особливо проявляється на прикладі явищ, пов'язаних із трудовою міграцією, коли розвинуті країни заповнила хвиля мігрантів перш за все із країн, що розвиваються. В світі в 2013 р. нараховувалось понад 230 млн. міжнародних мігрантів, а також понад 700 млн. внутрішніх мігрантів [2].

В останні роки згідно висновків МВФ потенціал зростання виробництва у розвинених державах та країнах, що розвиваються, відчутно знизився. Відновлення глобальної економіки триває, однак воно помірне і нерівномірне [3]. У майбутньому буде важче знизити борговий тягар економік, а рівень життя наступних поколінь буде нижчим, ніж очікувалося раніше.

Список використаної літератури:

1. Юрчишин В.В. В мировой экономике правит глобализация. – 2014. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.google.com.ua/>
2. Migration and Remittance Flows: Recent Trends and Outlook, 2013-2016 // [Electronic resource]. – Mode of access: <http://siteresources.worldbank.org/>

intprospects/Resources/3349341288990760745/MigrationandDevelopmentBrief21.pdf.pdf.

3. World Economic Situation and Prospects 2015. - United Nations New York, 2015. – 34 s. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.un.org/en/development/desa/policy/wesp/wesp_archive/2015.

МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Гавриленко Т. В., к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки підприємства
Козінець А. А., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

Становлення ринкової системи господарювання та розвиток конкурентних відносин між її суб'єктами в Україні вимагають впровадження одночасно керівного та керованого організаційно-економічного механізму, здатного забезпечити стабільне ефективне високоприбуткове функціонування найважливіших структурних одиниць – промислових підприємств та мобільно інтенсифікувати відтворювальні процеси як на локальному, так і на глобальному рівнях. В умовах зростання нестабільності навколишнього середовища і складнощів ведення бізнесу підвищення якості управління ґрунтується на принципі управління результатами на основі ключових показників ефективності, що робить процес управління результатами предметним і об'єктивним. У зв'язку з цим, актуалізується вирішення питання вибору найбільш важливих шляхів підвищення ефективності ринкової діяльності промислових підприємств.

Важливою складовою ефективності підприємства, а отже, і значним резервом її підвищення, є організація виробничого процесу. У конкретних умовах підприємства слід проаналізувати всі аспекти, що визначають ефективність організації робіт – від рівня робочого місця окремого робітника чи спеціаліста до рівня підприємства в цілому.

Не менш важливим за ефективну розробку стратегії є її успішна реалізація. Задача реалізації стратегії полягає в розумінні того, що необхідно зробити, щоб стратегія працювала й були дотримані намічені строки її виконання. Задача виконання стратегії є найбільш складною й трудомісткою частиною стратегічного управління. Вона проходить практично через всі рівні управління й повинна бути врахована в більшості підрозділів підприємства. Реалізація стратегії, тобто її втілення в життя – це комплекс дій, що сприяють підвищенню ділової активності в організаційних та фінансових сферах, розробленню політики підприємства, створенню корпоративної культури й мотивації персоналу, всього того, що направлено на досягнення намічених результатів. Проте, місія підприємства, цілі, стратегія чи підхід до її реалізації не повинні бути остаточними. Оцінка роботи, аналіз змін, корегування стратегії – звичайні та необхідні складові процесу стратегічного управління. Адже, постійна поява нових обставин змушує робити корективи. Довгострокове